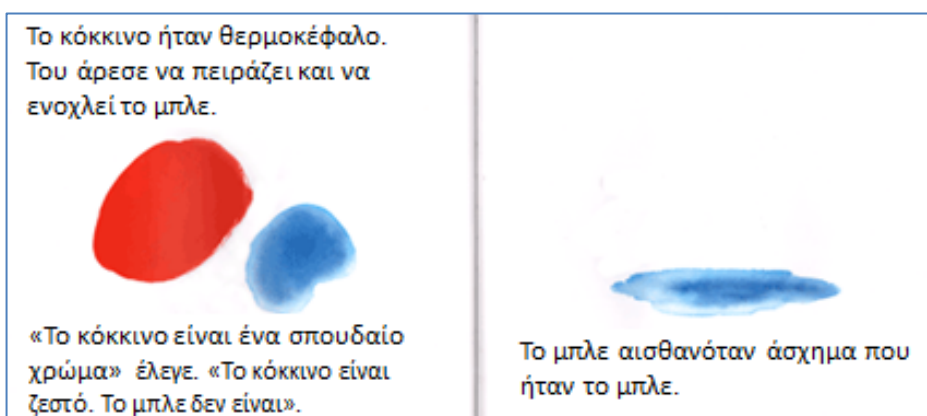
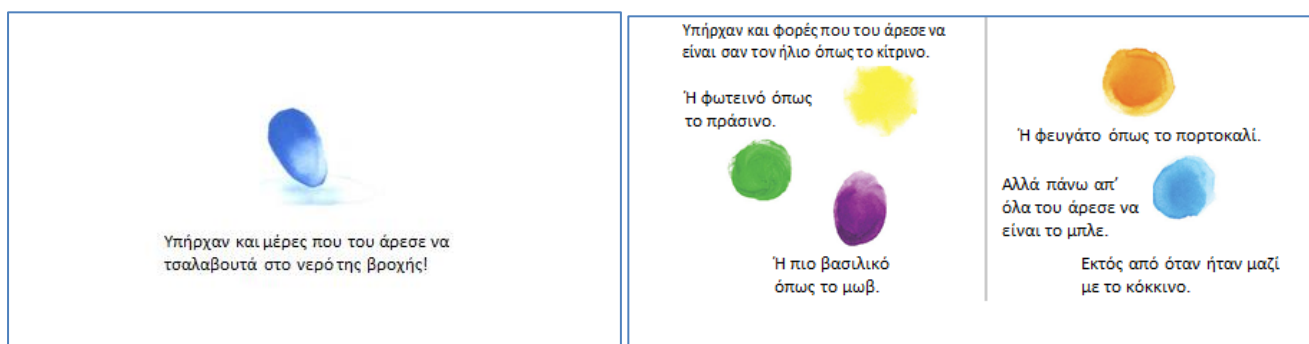

Ο **σχολικός εκφοβισμός** (αγγλ. *bullying*) είναι ένα φαινόμενο νεανικής παραβατικότητας, που εμφανίζεται σε πολλές χώρες του κόσμου και εμφανίζεται από την προσχολική ηλικία. Ο σχολικός εκφοβισμός αναφέρεται στη χρήση **βίας** μεταξύ μαθητών ή συνομηλίκων παιδιών με στόχο να προκληθεί πόνος ή αναστάτωση. Εμφανίζεται με τη μορφή του λεκτικού εκφοβισμού (κοροϊδία, διακρίσεις, σεξουαλικά σχόλια), του κοινωνικού εκφοβισμού (διάδοση φημών, καταστροφή προσωπικών αντικειμένων, απομόνωση από την ομάδα), του σωματικού εκφοβισμού (χτυπήματα, σπρωξίματα, κλωτσιές), του ηλεκτρονικού εκφοβισμού (εκβιασμός μέσω Διαδικτύου και ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, μέσω μηνυμάτων στο κινητό τηλέφωνο).

Στις 6 Μαρτίου γιορτάζεται η Ημέρα κατά της Σχολικής Βίας. Διαβάστε μαζί με τα παιδιά σας μία από τις πιο γνωστές παιδικές ιστορίες και συζητήστε μαζί τους για το περιεχόμενο της ιστορίας.

Μερικές φορές το κίτρινο παρηγορούσε το μπλε. «Το μπλε είναι ωραίο χρώμα», έλεγε.

Αλλά το κίτρινο ποτέ δεν μίλαγε μπροστά στο κόκκινο. Ποτέ δεν έλεγε «σταμάτα να ενοχλείς το μπλε».

Το πράσινο, το μωβ και το πορτοκαλί πίστευαν και εκείνα ότι το μπλε ήταν ωραίο χρώμα, αλλά δεν είχαν τη δύναμη να πουν στο κόκκινο να σταματήσει να φοβίζει το μπλε.

Κάθε φορά που το κόκκινο έλεγε κάτι κακό, κανείς δεν του μιλούσε και έτσι γινόταν ...

Μεγαλύτερο ....

Και μεγαλύτερο ...

και μεγαλύτερο ...

Γρήγορα το κόκκινο έγινε τόσο μεγάλο που το φοβόντουσαν όλοι. Κανείς δεν τολμούσε να το σταματήσει. Πείραζε και ενοχλούσε όλα τα χρώματα.

Τότε όλα τα χρώματα αισθάνονταν ... ένα μικρό μπλε.

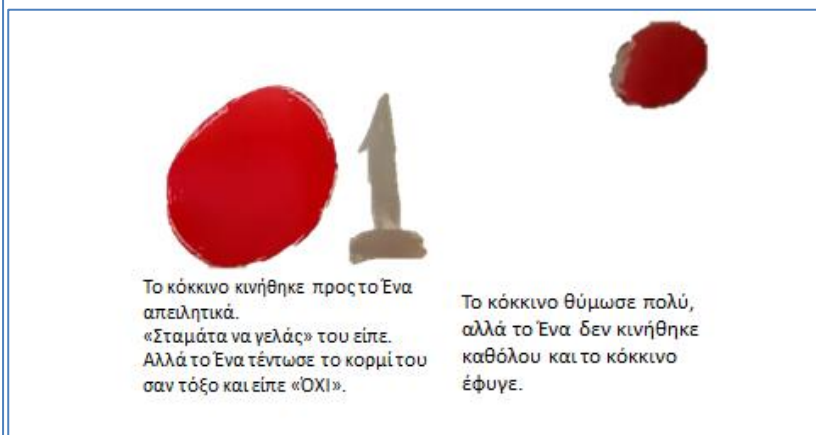
Μέχρι που ήρθε το Ένα. Είχε διαφορετικό σχήμα με έντονες πινελιές και τετράγωνες γωνίες.

Ήταν αστείο και έκανε τα χρώματα να γελούν.

Το κόκκινο το είδε αυτό και θύμωσε πάρα πολύ. «Σταμάτα να γελάς» είπε στο κίτρινο. «Σταμάτα να γελάς» είπε στο πράσινο. «Σταμάτα να γελάς» είπε στο μωβ και στο πορτοκαλί. Και εκείνα το έκαναν.

Το κόκκινο κινήθηκε προς το Ένα απειλητικά. «Σταμάτα να γελάς» του είπε. Αλλά το Ένα τέντωσε το κορμί του σαν τόξο και είπε «ΟΧΙ!».

Το κόκκινο θύμωσε πολύ, αλλά το Ένα δεν κινήθηκε καθόλου και το κόκκινο έφυγε.

Το ένα στράφηκε στα χρώματα και είπε «Αν κάποιος με ενοχλεί και με πειράζει εγώ το Ένα υψώνω το ανάστημά μου και λέω ΟΧΙ!».

Το κίτρινο ένοιωσε γενναίο και είπε «Και εγώ το Δύο».

Το πράσινο συμφώνησε και είπε «Εγώ είμαι το Τρία».

Το μοβ έγινε το τέσσερα.

Και το πορτοκαλί έγινε το πέντε.

Το μπλε είδε τα χρώματα να αλλάζουν. Ήθελε να μετράει.

Το κόκκινο αναψοκοκκίνησε. Αισθανόταν απομονωμένο. Και γινόταν όλο και πιο κόκκινο από το θυμό του.

Το κόκκινο πήγε στο μπλε και του είπε όπως πάντα «Το κόκκινο είναι ζεστό. Το μπλε όχι».

Αλλά αυτήν τη φορά το Μπλε ύψωσε το ανάστημά του και έγινε το έξι. «Το κόκκινο είναι πράγματι ζεστό» του είπε «αλλά το μπλε είναι πολύ έξυπνο».

Το κόκκινο έσπρωξε το μπλε για να το διώξει.

Αλλά όλα τα χρώματα ύψωσαν το ανάστημά τους και φώναξαν «ΟΧΙ!».

Το κόκκινο βλέποντας τα χρώματα να υψώνουν το ανάστημά τους αισθάνθηκε να γίνεται ...

πολύ ...

πολύ ...

μικρό. ...

Το μπλε ρώτησε «Μπορεί το κόκκινο να είναι ζεστό και το μπλε έξυπνο;

Το κόκκινο σταμάτησε να κινείται.

«Φυσικά και το κόκκινο μπορεί να μετράει!» είπε το Ένα.

Το κόκκινο λικνίστηκε και κύλισε αρκετές φορές μέχρι που έγινε το επτά.

«Ο καθένας μετράει!» φώναξαν.

Τότε το κόκκινο γέλασε και ενώθηκε με την υπόλοιπη ομάδα.

Απλά μερικές φορές χρειάζεται Ένας.